

Tamara Ščerbakova

**ARMAHILE
BUNUKOILE**

KEZÄMÖKIN KUMMAT

Konzu mečas elät, ainos näit mittumuatahto kummua. Meijän kezämökki on mečas. Erähän algukeviän enzi kerran jälles talvie tulimmo sinne.

Kois ümbäri oli äijü jälgie, nägüü, lundu müö nel'oiltilh jänöit da oravat. Konzu sulau lumi, müö tulemmo tänne kaiken perehenke da vie kažin da koiran otammo keral. Kaži eläü kezämökil ihan talvessah, iče suau sümistü da hiirdü. Täs se tiedäü joga peiton. Konzu müö sügüzül lähtemmö tiäpäi kodih, häi eläü puus. Sie enne oli oravan koloine, nügöi meijän N'avoi sie üölöil maguau, sinne keviäl poigazii suaugi.

Muga oli tänä keviängi.

Oli jo lämmin. Kerran minä luajin vago, kuulen — ihan dorogan rinnal haukkuu koiru. Rubein laukkoi istuttamah, ga mi lienne tuhjon rinnal viuhkahtih. Koiru juokseldi peräh. Ga kaži hüpästih koirale vastah, se kiändüi iäres, ei ruvennuh kazinke toruamah. Minä ielleh ruan, eistüin jo tuhjon kohtah. Kačahtimmos, kaži viruu, a n'ännis rippuu kaksi poigua.

Avoi-voi! Kuspäibo tuli toine? Menin lähembi, kačon, ga toizel poijal on ülen pitkät korvat, nostaldin net — se kaččou minuh suuril silmil, ga n'ännis rippuu. Arbain minä, ken koiras pagei da tuhjon al uvven muaman löüdi.

Jänöi-muamah omat poijat ühten kerran süöttäü dai pagoh juoksou. A pienet harmuat muruzet hil'l'akkazin virutah da tostu muamua vuotetah. Koiru-rašku niidü pöllättigi, ühten poijan tabai, a toine punaldih tuhjon alle, nägi kažin da koppai n'ännin suuh. Viruu vaikkani, kui kažin poigaine, vai korvii lekuttau.

Koiru kävelöü rinnal, hänele nenäh tulou jänöin duuhu. Ezmäi minä varain, gu koiru süöü jänöinpoijan... Toko vai muamo oli putilline, ei andanuh poijindamua abeija. Kaži muga koirua pöllätti, odva ei silmii kunzil riivonnuh.

Kaži süötti mollembii lapsii, maiduo hänel oli külläl. Muamo omii poigii huoli, kielel näbleili.

Konzu tuli meile bunukku, ozutin hänele tämän suuren perehen. Oli sit brihačul iluo. Jänöihüt ülen terväh harjavui, magai ühtes kažinpoigazen kel dai muamuadah vardoičči.

Kummu oli kaččuo lapsih, konzu muamah heidü opasti hiirii tabailemah da kalua süömäh. Üksi, moločču, ellendäu muamua, a toine istuu, korvii lekuttau, eigo hiirdü, eigo kalua suuh ota, tabailou morkoufkua da kapustan lehtie. Kaži iče oppi ottua suuh kapustua, ei tulluh mieldü müö. Sit ruvettih hüö ühtes meččäh käümäh. Jänöi hüppiü loitokse, muamah peräh juoksou, oman poijan jättäü, n'auguu. Kodvazen peräs jänöihüt iče tulou järilleh, vikse mečäs süömistü löüdi da külläl söi.

Terväh kazvoi pitkükorvu, hänel rubei himoittamah meččäh. Hot' oli hüvä eliä muamanke, no välläl oli vikse parembi.

Jänöihüt kävüi puaksuh mäile, nouzetteli kahtel kábäläl, kaččelih da juoksi pagoh. Mugai pagei...

Kaži puaksuh kävüü mäile da tulou siepäi suutuksis. Silittelöü omua poigastu. Se, kačo, ei pagie.

RASTAVU MEČÄS

— Päiväine, päiväine, kuule minun pajoine. On jo ülen vilu, süömistü on vähä. Kävähtäi kodvazekse taivahah, älä peittelei pilvien keskeh, — hil'l'akkazin čiüčetti tiaine.

Loitton rubei kuulumah čilineh, mečän dorogua müö juoksi heboine vai kabjat kolkutettih, kelloine čilizi hembiel iänel. Heboine azetui. Linnut lennettih kuuzen ladvah da siepäi kačottih.

Nuori mies poijan kel nostih riespäi, otettih vakkaine, kualettih lundu müö nuoren n'ärien luokse. Se oli pitkäččäine, turbei, kai oksat oldih katettu lumel.

— Tata, kačo mittuine vihandu puuhut. Čomendammo sen.

Brihačču lekahutti oksii, puuhut avavui. Se oli turbei kuuzahaine, rungo ei olluh sangei, oksat oldih čomat, niilöis ku hobjazet riputtih jjäpuikkozet.

Brihaččuine ihastuksis sanoi tuatalleh:

— Emmo tädä čomua puudu ota kodih, anna kazvau, ühtelläh bobazet riputammo. Täh tartutan reboin, täh püöräzen, täh jänöin. A ihan ladvah — nosta sinä tata minuu — panemmo kuldazen tiähten.

Linnut nähtih, mittuine čomaine rodih puu. Mendih rinnale, kačotah, a sie vie on laudaine, kunne oli jätettu kaikenjüttümiä süömistü linduloile da elättilöile.

Tahtottih tiaine da čiüčoi allata murginoija, no kuultih čilineh. Pieni čilakku kelloine roino gu pajatti:

— Nämii süömizii enne Rastavua ottua ei sua!

Tiaine küzüi:

— Rastavu! Sano sit meile — mi se on Rastavu?

— Rastavu on uuzi lumi, kudai pakuu karjoil lumuzil taivahaspäi.

— Kuspäibo tulou Rastavu?

Kellozen südämespäi hüppäi el'faine — ruskei šuapkaine piäs. Häi silitteli valgiedu pardastu.

— Kuunelkua, minä teile sanon, kui muale tulou Rastavu. Iče minä jo mondu kerdua olen Rastavua vastannuh.

Linnut istuttihes oksazele, kuunellah:

— Tüö, piäzittö jäičispäi kezäl, mugahäi?

— Da, da kezäl. Oli lämmin, pastoi päiväine, oli vessel.

— Mustattogo, muamas toi teile tippazen vettü. Puoli tippastu sinule, a toine puoli — vellele. Muga oli. Vuottu ei jua niken, se hil'l'akkazin iče menöü. Meni kuuzi kuudu, kuuzi jäi vie jällele. Nügöi sügüzün jälles tuli talvi. Se on hämäraigu, üö pitkü, päivü lühüt, ihan gu mejjän vuvven lopuskaine. Nügöi jäi vai pikoikodvaine dai tulou uuzi aigu, suuri pruazniekku.

Čiučoi küzüi:

— A kuibo müö tiijustammo, konzu tulou se aigu?

— Tiijustammo, hierus roih ülen vessel, sie ruvetah palamah tulet, tiähtet sütütäh. A mejjän čomendettu puuhut soittau kaksitostu kerdua.

Taivastiähtüt süttüü, dai muailmah tulou Iisus — Jumalan poigu. Kai bobazet elävütäh — sit voitto süvvä tuomazii. Rastavu on tulluh.

— Elävütähgo sit bobazet? A kuibo jänöit da reboi? Minä näin, kui reboi pienii jänölöi söi.

— Ei, Rastavan üöl ei sua abeiija nikedä. Kaikil on hüvä da vessel olla. Kai kiitetäh Rastavua, luajitah vai hüvüttü dai paistah vai hüviä.

Algavuu Uuzi vuozi. Sit uvvessah joga elätti mečäs rubieu

eččimäh omua peittuo. Ken pitkil jalloil lähtöü pagoh, ken eččiü ičele süömistü.

Jälles pruazniekkua päiväine rubieu puaksumbah nouzemah taivahah, vesselembi roih kevättü vuottua. A minä uvvessah peitün tuah kellozeh.

Soitaldi el'faine kellozeh dai peitüi.

